

[Dahlgaard.]

Jeg vil tillade mig at sige, at det ikke er loyalt af Regeringen, og jeg vil gøre opmærksom paa, at det er udtalt i Betænkningen til Landmandsbankloven sidste Foraar, at Vilkaar og Tidspunkter, paa hvilke Afhændelse skal ske, forudsættes fastsat efter Samraad med Bankens Ledelse, ligesom Ministeren har erklæret sig villig til at forhandle om disse Forhold med en efter nærmere Aftale mellem Rigsdagens fire store Partier tilvejebragt Repræsentation paa 4 Medlemmer.

Enhver vil heraf se, at saadanne Spørgsmaal, som Talen her er om, falder ind under, hvad man gav Tilsagn om skulde forhandles med Rigsdagens Partier. Den nuværende Regering har i sin Tid været med til at føre Staten ind i en Garanti, som har kostet Skatteborgerne 200 Mill. Kr.; den er derefter gaaet ind i en Politik, der førte med sig, at Staten blev Ejer af Landets største Forretningsbank. Jeg vil henstille, at man ikke gaar til enevældigt at forberede Afhændelsen af Ejendomsretten til Landmandsbanken uden Rigsdagens Vidende, og jeg vil bede den højtærede Handelsminister her i Dag sige til Folketinget, at man ikke fra Regeringens Side agter at fortsætte denne Orientering eller modtage Tilbud paa dette Omraade, forinden man har forhandlet derom med Rigsdagens Partier, saaledes som Regeringen gav Tilsagn om sidste Foraar.

Den højtærede Trafikminister kom i sit Svar forleden Dag angaaende Privatbanernes Stilling ind paa Spørgsmaalet om Tilslutningsafgiftens eventuelle Bortfald eller Nedsættelse, og den højtærede Minister udtalte da herom kun dette, at hvad der paa dette Omraade skulde ske efter Forhandling med Ministeren, det var allerede effektueret i Fjor. Jeg vil i den Anledning sige, at jeg vil haabe, at denne Udtalelse ikke er Udtryk for, at den højtærede Minister ikke kan tænke sig Forhandlingen om hele dette Spørgsmaal optaget igen; jeg vil haabe, at det ikke er Udtryk for, at han afviser en videre Forhandling derom. Den højtærede Minister maa jo erindre, at efter de Kontrakter, der paa dette Omraade gælder mellem Statsbanerne og Privatbanerne, er det de ældre Baner, som er bygget i den billige Tid, der betaler den ringe Tilslutningsafgift, medens de Baner, der er bygget i den dyre Tid, og som derfor har langt større Vanskeligheder ved at klare sig, maa betale den store Tilslutnings-

afgift. Derfor haaber jeg, at Ministeren, inden denne Finanslovdebat slutter, vil erklære sig rede til stadig at forhandle videre om dette Spørgsmaal i Finansudvalget.

Den højtærede Justitsminister vil jeg gerne minde om, at jeg i min første Tale spurgte ham, om han og Regeringen ikke tænkte sig at gaa til en Rentenedsættelse for de offentlige Midler, paa hvis Rentesats Staten har afgørende Indflydelse. Det gælder Overformynderiets og Sorø Akademis Midler. Alle ved, hvorledes Spørgsmaalet om Rentenedsættelser er sat paa Dagsordenen, dels af Erhvervslivet og dels af Sparekasserne. Derfor er det klart, at det vilde have nogen Betydning i et saadant Øjeblik, om de Midler, som det offentlige har Indflydelse paa, gik i Spidsen i den Tendens til Rentenedsættelse, som Erhvervslivet har Interesse i bliver stærkere og stærkere.

Den højtærede Finansminister sagde som Undskyldning for, at han havde givet Bevilling til Totalisatorspil ved de kommende Hundevæddeløb, at det var den eneste Maade, hvorpaa Fregatten „Jylland“ kunde bevares for Eftertiden. Det turde dog vel være meget sagt. Vilde man bevare dette Minde om Fortiden, saa var det vel nok muligt for Staten at faa Midler paa anden Maade end gennem Spil. I hvert Fald er det for mig overmaade utiltalende, at Bevarelsen af et gammelt Minde om tidligere Slægter kun kan mulliggøres ved Spil, der er demoraliserende for den nulevende Ungdom. Meget af det smukke ved at bevare det gamle Minde synes jeg forsvinder ved den Fremgangsmaade, og den højtærede Minister ved ogsaa meget vel, at der i hans Parti indenfor Finansudvalget var Modstand mod den Tanke, at Fregatten „Jylland“ skulde bevares i Kraft af Spillepenge fra noget saa vanvittigt som Hundevæddeløb. Jeg understøtter, at det er rigtigt, at det Spørgsmaal bliver taget op igen, om den danske Stat stadig skal kunne oprette flere og flere Hasardspil uden gennem Lovgivning eller gennem Rigsdagens Medvirkning paa anden Maade.

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger at gøre i Anledning af den lange Tale, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte i Aftes holdt angaaende Statsbanernes Forrentning og Statsbanernes hele Forhold. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte forsøgte i sin Tale i Gaar stadig at holde Liv i sin Modstand mod Takstnedsættelserne. Jeg tror imidlertid, man tør sige, at hans Ar-